

Производството е по реда на чл.59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по постъпила жалба от Б. ЕМ. К., ЕГН *****, с адрес в гр.С, кв.“Б“, бл., ет., ап., срещу наказателно постановление №1117/23.04.2021 г., издадено от Началник на 06 РУ-СДВР, с което на основание чл.80, т.5 от ЗМВР е наложено административно наказание глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл.6 от ЗБДС.

Жалбоподателят твърди, че наложеното му наказание с процесното НП не кореспондира с целта на закона по начина, по който следва да го прави. Сочи, че е представил писмено възражение срещу съставения АУАН на 05.03.2021 г. в законоустановения 3-дневен срок, но тъй като наказващия орган не е взел никакво отношение по наведените в него доводи, доколкото в тази насока няма отбелязване в издаденото НП, е било нарушено правото му на защитата.

Навежда доводи, че са налице обстоятелства, които правят допустимо приложението на чл.28 от ЗАНН. В този смисъл твърди, че в момента на проверката е правил следобеден крос по тротоара, тъй като спортува редовно и живее наблизко. Поради тази причина не е било възможно да носи със себе си всички документи за самоличност, които държи в портмоне, а последното е обемисто, неудобно и му пречи да спортува. Сочи, че избягва да носи самостоятелно личната си карта, тъй като има риск да я повреди или изгуби, а затова е възможно да му бъде наложена санкция, както е станало в процесния случай. Излага доводи, че не е извършвал престъпление и не се е укривал, а е спортувал, с оглед на което счита за неоправдано и нецелесъобразно да му се налага санкция, за това, че не е представил документ за самоличност на полицейските служители.

Моли съда на посочените в жалбата основания да отмени процесното НП, и при условията на евентуалност – да го отмени, поради наличието на маловажен случай.

Жалбоподателят, надлежно призован, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. Не взема становище по същество на правния спор.

Ответната страна по жалбата: Началник на 06 РУ-СДВР, надлежно призован, не изпраща процесуален представител и не взема становище по направените възражения в жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства и становищата на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е подадена в срока по чл.59, ал.2 от ЗАНН и от лице, притежаващо активна процесуална легитимация да обжалва наказателното постановление. Процесното НП е връчено лично на жалбоподателя на 25.05.2021 г., видно от разписката върху санкционния акт, а жалбата против него е подадена в съда на 31.05.2021 г., видно от поставената дата на

входящия номер, т.е. в законоустановения преклузивен срок по чл.59, ал.2 от ЗАНН и същата се явява процесуално допустима, и като такава следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

От събраните по делото писмени и гласни доказателства се установява следната фактическа обстановка:

Административно-наказателното производство против жалбоподателя е започнало със съставяне на АУАН №1117/04.03.2021 г., от полицаи при 06 РУ-СДВР – В Н К, в присъствието на един свидетел при установяване на нарушението и съставяне на акта – И А В против Б. ЕМ. К., за това, че:

На 04.03.2021 г., около 17:40 часа, в гр.София, ул.“Иваница Данчев“ пред №4, при извършена проверка не представя документ за самоличност, с което виновно е нарушил чл.6 от ЗБДС.

АУАН е надлежно предявен и връчен лично на жалбоподателя, срещу подпис, на датата на неговото съставяне – 04.03.2021 г., без възражения по направените в него констатации. Жалбоподателят се възползвал от правото си по чл.44, ал.1 от ЗАНН и представил писмени възражения пред наказващия орган в законоустановения 3-дневен срок, считано от връчване на акта, в които изложил доводи, аналогични на тези в жалбата.

Въз основа на направените констатации в АУАН, компетентно длъжностно лице – началникът на 06 РУ-СДВР, издал НП №1117/23.04.2021 г., с което и след като възпроизвел описаната в АУАН фактическа обстановка, наложил на жалбоподателя административно наказание глоба в размер на 50 лева на основание чл.80, т.5 от ЗМВР, за нарушение на чл.6 от ЗБДС.

Изложената по-горе фактическа обстановка, съдът прие за установена, въз основа на събраните по делото гласни доказателства – показанията на свидетелите К и В, които кредитира с доверие, доколкото изхождат от лица, даващи показания за непосредствено възприетото по време на изпълнение на служебните задължения, без наличие на данни за възможна заинтересованост от изхода на делото; от приобщените по делото писмени доказателства: процесните АУАН и НП в оригинал; писмени възражения по реда на чл.44, ал.1 от ЗАНН; два броя удостоверения за заемана длъжност от актосъставителя и наказващия орган; Заповед с рег.№13-1769/28.08.2012 г. на министъра на вътрешните работи.

При така установената фактическа обстановка, съдът приема за установено следното от правна страна:

АУАН и НП са издадени от териториално и материално компетентни длъжностни лица, съгласно приложените по делото два броя удостоверения за заемана длъжност към датата на издаване на НП, в изпълнение на делегираните им правомощия по закон, в кръга на техните функции и по предвидения в закона ред и форма, както и в сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Относно наличие на извършено административно нарушение по смисъла чл.6, ал.1 от ЗАНН, съдът намира следното:

Посочената в АУАН и НП, като нарушена от жалбоподателя разпоредба на чл.6 от ЗБДС, вменява задължение на гражданите да установят своята самоличност, при поискване от компетентните длъжностни лица, определени със закон. По силата на чл.80, т.5 от ЗБДС, се наказва с глоба от 50 до 300 лева лице, което не представи български личен документ при поискване от компетентните длъжностни лица. Следователно, деянието, за което е наложено административно наказание е обявено от закона за наказуемо. Не за всяко непредставяне на документ за самоличност се носи отговорност по чл.80, т.5 от ЗБДС, а само за такова неизпълнение на задължението на лицето да представи български личен документ, което е допуснато след поискване от компетентни длъжностни лица. Същевременно, действащата към момента на нарушението разпоредба на чл.70 от ЗМВР предвижда, че полицейските органи могат да извършват проверки за установяване самоличността на лице, за което има данни, че е извършило престъпление или друго нарушение на обществения ред; когато това е необходимо за разкриване или разследване на престъпления и при образувано административно-наказателно производство; при осъществяване на контрол по редовността на документите за самоличност и пребиваване в страната; на контролен пункт, организиран от полицейските органи; по искане на друг държавен орган за оказване на съдействие при условия и по ред, предвидени в закон. Такива фактически констатации не са описани в съставения АУАН, дори не е отразено, че са направени в хода на извършена полицейска проверка, при която полицейските служители са имали право да изискват установяване самоличността на жалбоподателя, посредством надлежен документ. Свидетелите Кунчева и Въжаров сочат като повод за извършената проверка на жалбоподателя, че най-вероятно лицето им се е сторило съмнително. По делото няма приложена докладна записка или друг документ, изготвен от тези полицейски служители, който да сочи, че същите са изпълнявали конкретно възложена работа по подаден сигнал или такава за осъществяване на контрол, и именно в тази връзка са извършили полицейска проверка на жалбоподателя. При положение, че нито един от двамата разпитани свидетели не се ангажира с категорична позиция, относно основанието за предприемане на полицейска проверка за установяване на самоличността на жалбоподателя, а и в издаденото НП не са налице каквито и да е било данни в тази насока, съдът намира, че вмененото на жалбоподателя с процесното НП нарушение се явява недоказано от обективна и субективна страна. Следва да се има предвид, че съставияният АУАН по ЗБЛД не се ползва с презумптивна доказателствена сила. Същевременно, липсата на ясно отразени фактическите констатации в него относно основанието по чл.70, ал.1 от ЗМВР, наложило на посочените дата, час и място, да бъде установена самоличността на жалбоподателя с представяне на някой от изброените документи в ЗБДС, в случая лична карта, съставлява нарушение на императивните разпоредби на чл.42, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН,

изразяващо се в липса на пълно, ясно и точно описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е извършено. Такова фактическо описание не само липсва в двата акта, но и не се установява в хода на съдебното следствие от събраните по делото доказателства. Касае се за съществено по тежест процесуално нарушение, тъй като е довело до ограничаване правото на защита на санкционираното лице до степен да не може да разбере за какво точно нарушение е ангажирана отговорността му и как го е извършил, а освен това възпрепятства и възможността за осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност на обжалваното НП. Твърдения за тези факти следва да са изложени точно, ясно, конкретно и непротиворечиво и да се отнасят до всички обективни признаци от състава на нарушение. С оглед на горното, съдът намира, че поради липсата въобще на описано в двата акта съставомерно поведение, санкционният акт следва да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен.

Наред с горното, ангажирането на отговорността на жалбоподателя е необосновано и поради липсата на достатъчно доказателства, относно установяването на самоличността му като лице, осъществило процесното деяние. След като отговорността на жалбоподателя е ангажирана за неизпълнение на задължение да представи български личен документ, при поискване от компетентни длъжностни лица /полицейски органи/, ответната страна не ангажира никакви доказателства за надлежното установяване самоличността на провереното лице, съответно за изпълнение на предписаната от закона процедура за това в хипотези като процесната, а именно: когато не се представя никакъв документ за самоличност. В АУАН е отбелязано, че е иззета като доказателство за извършеното нарушение справка от ОДЧ, каквато липсва в представената преписката. Както се установява от показанията на свидетелите Кунчева и Въжаров, такава справка е извършена с ОДЧ единствено и само по заявени данни от лицето, обект на проверка, без да са налице други данни, че именно жалбоподателят е бил провереното лице. Касае се за непреодолим дефицит на доказателства по делото, които освен че не позволяват на съда да направи извод, че вмененото нарушение е извършено от обективна страна, но и че същото е извършено виновно именно от жалбоподателя, доколкото не се установява по безспорен начин и това, че именно той е лицето, спряно за проверка на посочените дата, час и място. Последното не се отрича от жалбоподателя, но доказателствената тежест се носи от ответната страна по жалбата.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че обжалваното НП следва да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно издадено.

По разноските:

Страните имат право на разноски в настоящото производство по реда на АПК, на основание чл.63д от ЗАНН, приложима на основание чл.87 от ЗАНН. С оглед изхода на делото, право на разноски има жалбоподателят. Същият, обаче, не предявява претенции и не представя доказателства за направени

разноски, поради което такива не се присъждат.

Водим от горните мотиви, съдът